

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

(Όπως τις διηγούντο στα χρόνια της Σκλαβιάς)

Ένας δεσπότης έπυχε να περάσει σε μία περιουσία του κι' από κάποιο χωριό, του οποίου ο παπάς δεν φημιζόταν τόσο πολύ για τη μόρφωσή του.

Κατά την ώρα της λειτουργίας, λοιπόν, ο παπάς πήρε να διαβάσει κάποια ευχή, ή όποια κορόμπιανε στο τέλος της σελίδος στη φράση «μέλλοντος Συμε» και συνεχιζότανε στην πίσω σελίδα. Ο παπάς όμως, επειδή δεν τ'α πολυκατάφερε στην ανάγνωσι, όσπου να γυρίση το φύλλο διάβασε τη φράση ως εξής :

- Μέλλοντος Συμε - είμαι όνος !...
- Του παρόντος αιώνος !... πρόσθεσε ο δεσπότης απ' το δεσποτικό.

Μία μέρα ένας κούτο-χωριάτης περνούσε από το δρόμο και φώναζε από μακριά σ' όσους έβλεπε μπροστά του :

- Παραμερίστε γρήγορα μη σας κούρσιση το βωδι μου...
- Μά πού είναι το βωδι ; τόν ρώτησε με άπορία κάποιος διαβάτης.
- Δεν βλέπετε πού πήρα το σκουπί για να πάω να το φέρω ; απάντησε ο χωριάτης.

Μία μέρα κάποιος Χιώτης είχε στη γυναίκα του :

- Μαρούλα ! Δώσε ψωμί στα παιδιά...
- Δεν έχει, του άπορώθηκε εκείνη.
- Έ, άφου δεν έχει... τους φτάνει !... απάντησε ο πονηρός Χιώτης.

Μία μέρα ο Κολοκοτρώνης θύμωσε με κάποιον άνεγρό τον από την Καρούτανα, πού είχε ταξιδεύει και στά μόνη της Άσιας. Θέλοντας λοιπόν να τόν ειρωνευθή, του φώναζε :

- Ανάθεμά σε, Άνατολή ! Σου στέλνω πέρδικες και μου στέλνεις κουνούδες !...

Μία φορά, κάποιος πλοίο Κεφαλλονίτικο ναυάγησε στο ταξείδι του. Οι επιβάτες του κατόρθωσαν να βγούν στη στεριά, αλλά όλόγνημοι.

Έκει, βρισκόταν κάποιος τσοπάνος, ο όποιος, βλέποντας ότι μεταξύ των ναυαγών ήπληχε κι' ένας παπάς, τον έλυπήθηκε και του χάρισε για ψυχικό τήν κατότα του.

Ο παπάς, φεύγοντας, ζήτησε τ' όνομά του, αλλά, επειδή δεν ήπληχε χαράι να τό σημειώσει, τό ξέχασε. Γι' αυτό, άμα ήθελε άργότερα να τόν μνημονεύη, έλεγε :

- Μνήστη, Κύριε, κι' εκείνον, πού μούδωσε τήν κατότα του !...

γη και έωρισε προς τήν κοφάλαη.

— Γιατρέ, δεν τήν βλέπετε ; μου φώναζε με άγωνία. Κιττάξετε να δητε τί έχει...

Τό κεφάλι της δυστυχισμένης κοπέλλας, ώχρω όάν κέρινο, είχε γείρει από τη μία μεριά, ενώ τό στόμα της είχε χαραχτή από μία κατακόκινη γραμμή.

Ήσκηνα άπάνω στην καρδιά της, τήν άκούστηρα, αλλά δεν έβλεπα κανένα σημείο ζωής...

- Τελείωσε ! είπα.

Ή κόμησα είχε γονατίσει μπρός στο άψυχο σώμα της κόρης της και, κρατώντας τό χέρι της μέσ' στα δικά της, ώλόυζε. Ο στρατός στεκόταν άκίνητος, όάν τρελλός, χωρίς ούτε ένα άδερυ να ζύση.

Με μία άδιάφορη χειρονομία έδειξε στη σύζυγό του τό πλήθος, πού είχε συγκεντρωθή άτέξω, και της είπε ψυχρά :

- Τι κλαίτε τώρα ; Έσείς είδοπαίστε τήν άστυνομία, έσείς επροκαλέσατε τη σύλληψή μου, έσείς μου έχαλάσατε τά σχέδια. Έσοκόσιατε τό παιδί μας...

— Τό έσωσα ! απάντησε άπλά και με ήμερο τόνο ή μητέρα, γονατιστή πάντα πλάι στο κρεβάτι και καταφιλιώντας τό χέρι της νεκρής.

Κι' όταν ο γιατρός έτελείωσε τη διήγησή του, μου πρόσθεσε :

— Λοιπόν, ο άξιότιμος κύριος Δόν Ζοζέ ντέ Πένα - Βέζα, του όποίου άμφιβάλλω άν θα μάθουμε ποτέ τό πραγματικό όνομα, πρόκειται να έμφανισθή άφιστό στό κακογυροδίκειο για να άπολογηθή για τό νέο έγκλημά του της όδοϋ Ροντιέ...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Πώς τήν έπαθε ή κ. Παρρέν. Πού θα ήσαν οι άνδρες χωρίς τις γυναίκες. Ο Έπανήσιος βουλευτής κ' ή γραμματική. Γιατί δεν έκανε ρουσφέτια στους δικούς του ο Θρ. Σζήρης. Ο πέθος του Σουρή. Ένα ανέκδοτο του Καραϊσκάκη, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Πρό έτών, σε μία ήμιλια της κυρίας Παρρέν, περι χειραφετήσεως της γυνακός, στο τέλος του λόγου της ή ηητόρσισα ρώτησε :

- Πού θα ήταν ο άνδρας, κύριοι, σήμερα, άν δεν ήταν ή γυναίκα ;
- Στόν Παράδεισο ! απάντησε ένας άκούστης από κάτω, ο όποιος λένε ότι ήταν ο κ.... Παρρέν !

Κάποιος βουλευτής Έπανήσιος, μη έχοντας και τόσο στενές σχέσεις με τη γραμματική, όταν ανέθηκε στο βήμα να μιλήση, είπε :

- Κύριοι, ά ν α β ώ ν στο βήμα...

Τά γέλια όμως των άλλων βουλευτών τον έκαμαν να καταλάβη ότι έπεσε έξω. Αποτεινόμενος λοιπόν σ' αυτούς, τους φώναζε :

- Γιατί γελάτε, μορφες ; Έγώ όρκίστηκα στο Σύνταγμα, δεν όρκίστηκα και στη... Γραμματική !...

Ο μαζαρίτης ο Θρασιόβουλος Ζαΐμης δεν παραέκανε ρουσφέτια. Στόν Θεόδωρο Δεληγιάννη, πού του παρενοείτο γι' αυτό, έλεγε :

- Άποφείγω ιδιαιτέρως να διορίζω εκείνους πού φέρονται συστατικά από τους φίλους μου.

— Γιατί ; Μήπως για να παίξουν οι ικανοί τις θέσεις, έστω κι' άν εινε άπροστάτευτοι κομματικώς ; ρώτησε ο Δεληγιάννης.

- Κάθε άλλο, μία πεντάρα δεν δίνω για τους ικανούς.

— Μά τότε γιατί ;

- Γιατί, άν ενεργετήσης ένα θεοσίθημα πού θα σου παρουσιασθή μόνος του, κάνεις μονάχα αυτόν έχθρό σου. Ένώ άν σου συστηθή από άλλον, τους κάνεις έχθρούς σου και τους δύο !...

Κάποτε, στόν κύκλο του Σουρή, γνότανε λόγος για τήν επιχορήγησι πού έπαυσε ο αυτοκράτορ της Ρωσίας και ή όποια ήτανε — ούτε πολύ, ούτε λίγο — έξητα έκτομμύρια ρουβλία τό χρόνο, δηλαδή έκατόν όγδοήντα έκτομμύρια φράγκα της έποχής εκείνης.

Σαν άκουσε ο... ολιγαρκής Σουρής τους αριθμούς αυτούς, είπε με άναστεναγμό :

- Πόσο θα ήθελα να ήμωνα τέσσερες - νέντε ή μέρες... Τούρος !

- Και γιατί ; τόν ρώτησε ο Κοκκοφόρος.
- Για να πάω τήν επιχορήγησι και να λύσω για πάντα τό οικονομικό μου πρόβλημα !

Ο φτωχός Σουρής ήρκεϊτο και στα όλιγα !...

Όταν ο Καραϊσκάκης, μαζί με τρεις γιλιάδες άνδρες, έξεστράτευσε από τη Σαλαμίνα για να καταλάβη τη Μονυχία, άναγκάστηκε να διανυκτερεύση μία νύχτα στο ύπαιθρο, κοντά στις έπορειές του Αιγάλεω.

Ήταν Δεκέμβρης μήνας κι' έκανε άγριο, άδάσταχο, τρομερό κρύο. Στο Κερασίνοι ήταν άγυροβολημένο ένα Έλληνικό πλοίο με κωβερνήτη τόν Γιαννίτη. Ο Γιαννίτης, βλέποντας τόν κατακλιισμό, έστειλε μία βάρκα για να πάρη τόν Καραϊσκάκη να διανυκτερεύση στο καράβι του. Ο άπεσταλμένος του Γιαννίτη βρήκε τόν Καραϊσκάκη να κομμάτι κοκυλιόμενος στην κατότα του, με τό κεφάλι του άκουμπμένο σ' ένα βράχο. Τόν σούνητσε έλαφρά κι' ο Καραϊσκάκης, ξυπνώντας ξαφνιασμένος, αναπήδησε και πήγε ν' άράξη τα πιστόλια του.

- Τι είναι, ούρέ ; φώναξε.

— Άρχηγέ, ή νύχτα εινε παγωμένη, απάντησε ο άπεσταλμένος, και γι' αυτό ο Καπετάν Γιαννίτης σε προκοκαίει να διανυκτερεύσης στο καράβι του.

— Έ, και εινε τόσο μεγάλο το καράβι σας αυτό, ώστε να τους χωρέση όλους αυτούς έδώ ; Και, λέγοντας αυτά τά λόγια, ο Καραϊσκάκης, έδειξε τους στρατιώτες του πού κοιμόντουσαν πάνω στα χιόνια.

- Όχι, απάντησε ο άπεσταλμένος.

— Τότε φύγε, του είπε ο Καραϊσκάκης, και κοκυλιώθηκε και πάλι στην κατότα του.

Ρώτησαν κάποτε τόν Κολοκοτρώνη τί γνώμη έχει για τήν γυναίκα. Κι' ο «Έγρος του Μοριά» απάντησε :

- Άγγελος απ' έξω, διάολος από μέσα. Καλύτερα κλέφτης στα βουνά, παρά γαμπρός στους κάμπους !...

Σ. Ζημάρου
Συντάκτης
Αί ύπογραφαί του ιστορικού της Έπανάστασεως Σπ. Τρικούπη και του Έθνικού ευνεργέτου Σ. Σίνα.